

Un tornado a La Mirona

Danko Jones, en plena actuació. Foto: LLU SERRAT.

Danko Jones va passar per La Mirona com un cicló, com si fos el crazy train del seu admirat Ozzy. Un carisma d'aquestes dimensions no s'aprèn, ve de fàbrica. Tot i que oficialment són un trio, Dan Kojones –com es va autobatejar en el concert de divendres– va escalfar i es va escalfar gràcies a una autoestima que està no per sobre dels núvols sinó més enllà d'Andròmeda. Un vertader messies del rock dur.

A la connexió empàtica amb els seus seguidors o els fans casuais hi ajuda, és clar, una música que en directe colpeja les entranyes de l'ànima punk o metàl·lica que tots –ho sapiguem o no– portem a dins. Do you wanna rock –del seu últim disc– és una declaració

d'intencions gens subtil. Des dels Misfits –als quals van recordar amb l'afilada Die die my darling– fins a Metallica, tot hi cap a la vinya del senyor: Ramones, Motorhead, Green Day, AC/DC, Foo Fighters, etc. Himnes de poc més de tres minuts com Forget my name, The twisting knife o Gonna be a fight tonight són hits en potència, però el rock sembla condemnat a les calderes d'en Pere Botero. Danko s'hi rebel·la amb fets i paraules i en l'èpica jam final Bring on the mountain va exhortar-nos a ser els últims defensors de la causa recordant un darrere un altre els caiguts en aquesta llarga batalla de més de 50 anys, acabant, és clar, amb Scott Weiland, mort poques hores abans del concert.

Abans que el trio canadenc fes de les seves, s'havien estrenat en concert els gironins Slavedown, amb la característica i corrosiva veu de Marc Corso, antic cantant d'Àspid, al capdavant. Lletres en anglès i groove

metal de la vella escola.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 06-12-2015 Pàgina 25

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/921131-un-tornado-a-la-mirona.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui